

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 26. februára 2019 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb kapitálu – Pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami – Klausula standstill – Vnútroštátna právna úprava členského štátu týkajúca sa sprostredkovateľských spoločností so sídlom v tretích krajinách – Zmena tejto právnej úpravy, po ktorej nasleduje znovuzavedenie skoršej právnej úpravy – Príjmy spoločností so sídlom v tretej krajine pochádzajúce z držby pohľadávok voči spoločnosti so sídlom v členskom štáte – Zahŕnutie takých príjmov do daňového základu daňového rezidenta členského štátu – Obmedzenia voľného pohybu kapitálu – Odôvodnenie“

Vo veci C-135/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd, Nemecko) z 12. októbra 2016 a doručený Súdnemu dvoru 15. marca 2017, ktorý súvisí s konaním

X GmbH

proti

Finanzamt Stuttgart – Körperschaften,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, F. Biltgen, K. Jürimäe a C. Lycourgos, sudcovia A. Rosas (spravodajca), E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, E. Levits a L. Bay Larsen,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: R. Fereš, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. marca 2018,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- X GmbH, v zastúpení: K. Weber a D. Pohl, Rechtsanwälte,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, E. de Moustier a S. Ghiandoni, splnomocnení zástupcovia,
- švédská vláda, v zastúpení: A. Falk, C. Meyer Seitz, H. Shev, L. Zettergren a L. Swedenborg, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: B.-R. Killmann a N. Gossement, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. júna 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 63 a 64 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou X GmbH založenou podľa nemeckého práva a Finanzamt Stuttgart – Körperschaften (Finančný úrad Stuttgart – právnické osoby, Nemecko), týkajúceho sa pripočítania príjmov dosiahnutých spoločnosťou Y založenou podľa švajčiarskeho práva, v ktorej X vlastní 30 % podiel, do daňového základu tejto poslednej uvedenej spoločnosti.

Právna úprava

3 Štvrtá časť Gesetz über die Besteuerung bei Auslandsbeziehungen (daňový zákon týkajúci sa vzťahov so zahraničím) z 8. septembra 1972 BGBl. 1972 I, s. 1713) v jeho znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti veci samej (okrem len „AStG 2006“) s názvom „Účast na zahraničných sprostredkovateľských spoločnostiach“ zahŕňa § 7 až § 14 tohto zákona.

4 Podľa § 7 ods. 1 AStG 2006 je „zahraničná spoločnosť“ definovaná ako „právnická osoba, združenie osôb, alebo majetková podstata v zmysle Körperschaftsteuergesetz [(zákon o dani z príjmov právnických osôb)], ktorá nemá svoje vedenie ani sídlo v Nemecku a ktorá nie je vylúčená z podliehania dani z príjmov právnických osôb podľa § 3 ods. 1 [tohto zákona]“. Podľa toho istého § 7 ods. 1 ak osoby s neobmedzenou daňovou povinnosťou majú v takej spoločnosti podiel vyšší ako polovica základného imania, príjmy, pri ktorých je táto spoločnosť sprostredkovateľskou spoločnosťou v zmysle § 8 AStG 2006, sa zdaňujú pri každej tejto osobe s neobmedzenou daňovou povinnosťou v rozsahu zodpovedajúcom podielu, ktorý pripadá takej osobe na základnom imaní uvedenej spoločnosti.

5 § 7 ods. 6 AStG 2006 stanovuje:

„Ak je zahraničná spoločnosť sprostredkovateľskou spoločnosťou pre sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu v zmysle odseku 6a, a ak osoba s neobmedzenou daňovou povinnosťou drží v tejto spoločnosti podiel najmenej 1 %, tieto sprostredkované príjmy sú zdaniteľné pri osobe s neobmedzenou daňovou povinnosťou v rozsahu definovanom v odseku 1, a to aj v prípade nesplnenia ostatných podmienok uvedených v tomto odseku. ...“

6 § 7 ods. 6a AStG 2006 stanovuje:

„Sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu, sú príjmami zahraničnej sprostredkovateľskej spoločnosti..., ktoré pochádzajú z držby, správy, udržiavania alebo zvyšovania hodnoty platobných prostriedkov, pohľadávok, cenných papierov, úastí (s výnimkou príjmov uvedených v § 8 ods. 1 bodoch 8 a 9) alebo analogických druhov majetku, pokiaľ osoba s daňovou povinnosťou nepreukáže, že pochádzajú z činnosti prispievajúcej k vlastnej činnosti zahraničnej spoločnosti patriacej pod § 8 ods. 1 body 1 až 6...“

7 Podľa § 8 ods. 1 AStG 2006 sa spoločnosť so sídlom v tretej krajine považuje za „sprostredkovateľskú spoločnosť“, pokiaľ ide o príjmy, ktoré podliehajú nízkemu zdaneniu a nepochádzajú z hospodárskych činností vymenovaných v bodoch 1 až 10 tohto odseku. V súlade s nimi sú z pojmu „sprostredkovateľská spoločnosť“ vylúčené spoločnosti, ktoré poberajú príjmy z poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, výroby, spracovania alebo montáže predmetov,

výroby energie, prieskumu a ťažby nerastov, prevádzky úverových inštitúcií alebo poisťovní, obchodu, poskytovania služieb, prenájmu a árendy, vyberania alebo sprístupňovania kapitálu prostredníctvom poskytovania úverov, v súvislosti s ktorým daovník preukáže, že je vyberaný výlučne na zahraničných kapitálových trhoch a nie od osoby prepojenej s daovníkom alebo so zahraničnou spoločnosťou, rozdelenia zisku kapitálových spoločností, prevodu podielu v inej spoločnosti, ako aj jej zrušenia alebo zníženia jej základného imania a z transformácií podnikov, s výhradou niektorých výnimiek a spresnení.

8 Na účely definovania sprostredkovateľskej spoločnosti so sídlom v tretej krajine § 140 ods. 3 AStG 2006 definuje zdanenie ziskov ako „nízke“, ak je nižšie než 25 %.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že X je spoločnosť s ručením obmedzeným založená podľa nemeckého práva, ktorá počas obdobia, ktorého sa týka spor vo veci samej, vlastnila podiel vo výške 30 % v kapitálovej spoločnosti Y, ktorá má svoje sídlo a ústredie vo Švajčiarsku. Spoločnosť Y v júni 2005 uzavrela „zmluvu o odkúpení a postúpení pohľadávok“ so spoločnosťou Z GmbH, ktorá spravuje práva v oblasti športu a má sídlo v Nemecku.

10 Pohľadávky takto postúpené spoločnosti Y mali za základ zmluvy, podľa ktorých Z vyplácala nenávratné príspevky športovým klubom, čím týmto klubom poskytovala hotovosť, a ako protiplnenie získavala „podiel na výnosoch“, ktorého minimum zodpovedalo sume vyplatených spoločnosťou Z ako príspevkov, pričom však táto suma mohla byť vyššia, najmä v závislosti od športových výkonov dotknutého klubu a jeho príjmov pochádzajúcich najmä z vysielacích práv.

11 Y zaplatila spoločnosti Z ako kúpnu cenu za postúpenie predmetných pohľadávok sumu 11 940 461 eur, pre ktorú v celom rozsahu využila externé financovanie. V novembri 2005 X odsúhlasila Y pôžičku dosahujúcu 2,8 milióna eur.

12 Rozhodnutím z 1. januára 2007 Finančný úrad Stuttgart – právnické osoby, konštatoval, že spoločnosť X získala príjmy pochádzajúce z pasívnej činnosti spoločnosti so sídlom v tretej krajine. Spoločnosť Y mala byť podľa tohto úradu kvalifikovaná ako sprostredkovateľ v súvislosti so „sprostredkovanými príjmami, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ v zmysle § 7 ods. 6 a 6a AStG 2006, keďže časť príjmov dosiahnutých spoločnosťou Y vďaka pohľadávkam nadobudnutým od spoločnosti Z bola zahrnutá do daňového základu spoločnosti X, ktorej tak bol za rok 2006 pripísaný zisk dosahujúci 546 651 eur, od ktorého bolo možné odpočítať stratu 95 223 eur konštatovanú za predchádzajúci rok.

13 Spoločnosť X podala žalobu proti tomuto rozhodnutiu na Finanzgericht Baden-Württemberg (Finančný súd Bádensko-Württembersko, Nemecko), ktorý ju však zamietol.

14 Po tomto zamietnutí spoločnosť X predložila vec Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd, Nemecko). Podľa uvedeného súdu je nesporné, že spoločnosť Y bola pre spoločnosť X „sprostredkovateľskou spoločnosťou“ a že príjmy dosiahnuté spoločnosťou Y v dôsledku zmluvy o prevode pohľadávok boli „sprostredkovanými príjmami, ktoré mali povahu kapitálového vkladu“ v zmysle § 7 ods. 6 a § 8 ods. 1 AStG 2006. Vzhľadom na to, že spoločnosť X vlastnila viac ako 1 % základného imania tejto spoločnosti so sídlom v tretej krajine, bolo správne, že v súlade s týmito ustanoveniami uvedené príjmy dosiahnuté spoločnosťou Y boli zahrnuté do daňového základu spoločnosti X v pomere k jej podielu v uvedenej spoločnosti. Preto vzhľadom na nemecké právo bolo odvolanie spoločnosti X proti rozhodnutiu z 1. januára 2007 nedôvodné.

15 Vnútroštátny súd však konštatuje, že uvedené ustanovenia sa uplatňujú iba na podiely,

ktoré majú nemeckí daňovníci v spoločnostiach so sídlom v tretích krajinách. Za týchto okolností sa pýta, či predmetné ustanovenia môžu porušovať článok 63 ods. 1 ZFEÚ, ktorý uvádza, že sú zakázané všetky obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami.

16 Predtým, ako sa dotkol otázky zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s článkom 63 ZFEÚ, však tento súd pripomenul, že v zmysle klauzuly nazývanej *standstill*, stanovenej v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, sa zákaz uvedený v článku 63 ZFEÚ netýka „uplatňovania obmedzení vo vzťahu k tretím krajinám, ktoré platia vo vnútroštátnom práve alebo práve Únie k 31. decembru 1993 z hľadiska pohybu kapitálu do tretích krajín alebo z tretích krajín“, ak sa takéto pohyby týkajú najmä priamych investícií. Vychádzajúc z hypotézy, že situácia vo veci samej zahŕňa priamu investíciu v tretej krajine, v tomto prípade Švajčiarsku, vnútroštátny súd považuje za potrebné najprv určiť, či by sa vnútroštátne predpisy týkajúce sa sprostredkovaných spoločností usadených v tretích krajinách, uplatniteľné v spornom zdaťovacom období, mali považovať za predstavujúce obmedzenie „platné k 31. decembru 1993“, vzhľadom na to, že tieto pravidlá prešli určitými zmenami po tomto dátume.

17 V tejto súvislosti Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd) uvádza, že tieto pravidlá, tak ako platili k 31. decembru 1993, boli upravené najmä prostredníctvom Gesetz zur Senkung der Steuersätze und zur Reform der Unternehmensbesteuerung (zákon o znížení dane a o reforme zdaťovania podnikov) z 23. októbra 2000 (BGBl. 2000 I, s. 1433, ďalej len „StSenkG 2000“), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2001. Tento súd uvádza, že StSenkG 2000 „podstatne zmenil“ pravidlá existujúce do 31. decembra 1993, ale vysvetľuje, že takto vykonané zmeny však boli krátko potom zrušené prostredníctvom Gesetz zur Fortentwicklung des Unternehmenssteuerrechts (zákon týkajúci sa vývoja zdaťovania spoločností) z 20. decembra 2001 (BGBl. 2001 I, s. 3858, ďalej len „UntStFG 2001“), ktorý nadobudol účinnosť v tomto bode 25. decembra 2001 a ktorý, pokiaľ ide o daňový režim sprostredkovaných spoločností so sídlom v tretích krajinách, obsahuje obmedzenie pohybu kapitálu v súvislosti s priamymi investíciami, ktoré je v podstate rovnaké ako obmedzenie vyplývajúce z pravidiel existujúcich k 31. decembru 1993. Keďže zmeny vykonané prostredníctvom StSenkG 2000 mohli podľa jeho relevantných ustanovení mať za následok zahrnutie „sprostredkovaných príjmov, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ do daňového základu daňovníka rezidenta až od roku 2002, k ich zrušeniu došlo ešte predtým, ako uvedené zmeny mohli daňovým orgánom umožniť také zahrnutie.

18 Za týchto podmienok Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd) žiada o výklad klauzuly *standstill* uvedenej v článku 64 ods. 1 ZFEÚ z dvoch hľadísk.

19 Po prvé sa v podstate pýta, či výnimka stanovená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ umožňuje uplatniť obmedzenia pohybu kapitálu medzi členským štátom a treťou krajinou, týkajúce sa priamych investícií, hoci vecná pôsobnosť predmetnej právnej úpravy bola po 31. decembri 1993 rozšírená s cieľom zahrnúť aj ďalšie investície, najmä tzv. „portfóliá“. V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza okolnosť, že § 7 ods. 6 AStG 2006 v znení vyplývajúcom z UntStFG 2001 najmä znížil úroveň úasti na sprostredkovateľskej spoločnosti so sídlom v tretej krajine vyžadovanú na také zahrnutie z 10 % na 1 % základného imania tejto spoločnosti. Keďže táto zmena sa v zásade netýkala priamych investícií, ako je investícia vo veci samej, klauzula *standstill* by sa napriek tomu mohla uplatniť za okolností konania vo veci samej.

20 Druhá otázka vnútroštátneho súdu týkajúca sa článku 64 ods. 1 ZFEÚ sa týka časovej dimenzie dôležitých zmien vykonaných prostredníctvom StSenkG 2000 v pravidlách týkajúcich sa „sprostredkovaných príjmov, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“. Tieto zmeny nadobudli účinnosť, ale mohli viesť k zahrnutiu sprostredkovaných príjmov do daňového základu daňovníka rezidenta až od dátumu neskoršieho než dátum, ku ktorému boli uvedené zmeny zrušené

prostredníctvom UntStFG 2001. Zmena právnej situácie, ktorá existovala k 31. decembru 1993 sa však stala, hoci dočasne, neoddeliteľnou súčasťou vnútroštátneho právneho poriadku, a mohla tým prerušiť platnosť reštriktívnych pravidiel existujúcich k tomuto dátumu. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd pýta, či sa záruka zachovania vnútroštátneho obmedzenia voľného pohybu kapitálu platného k 31. decembru 1993 môže stať bezpredmetnou výlučne z dôvodu formálneho normatívneho úniku novely právnych predpisov, alebo či tieto právne predpisy musia byť tiež skutočne vykonávané v praxi.

21 Pre prípad, že by sa na vnútroštátnu právnu úpravu nevzťahovala klauzula *standstill* uvedená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu jedného z týchto dvoch aspektov a musela by sa preto posudzovať vzhľadom na právo Únie týkajúce sa voľného pohybu kapitálu, vnútroštátny súd sa pýta, či taká právna úprava predstavuje zakázané obmedzenie v zmysle článku 63 ods. 1 ZFEÚ a ak áno, či takéto obmedzenie možno odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. V tomto smere pripomína, že Súdny dvor analyzoval otázku týkajúcu sa zdanenia príjmov sprostredkovateľských spoločností vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), ale že táto vec patrila do kontextu slobody usadiť sa, uplatniťnej vo vzťahoch medzi členskými štátmi, a nie do kontextu voľného pohybu kapitálu, uplatniťného aj na vzťahy medzi členskými štátmi a tretími krajinami.

22 Vnútroštátny súd sa domnieva, že pokiaľ by sa zásady vyplývajúce z tohto rozsudku v oblasti slobody usadiť sa mali prebrať bez výhrady na pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami, predmetná nemecká právna úprava porušuje článok 63 ods. 1 ZFEÚ. Podľa tejto právnej úpravy totiž k zahrnutiu „sprostredkovaných príjmov, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ do daňového základu akcionára so sídlom v Nemecku nedôjde len v prípade vyslovene umelej konštrukcie, ktorej cieľom je obísť pôsobnosť vnútroštátnych daňových predpisov v zmysle rozsudku z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544). Naopak, predmetná vnútroštátna právna úprava sa uplatní nezávisle od hospodárskej funkcie sprostredkovateľskej spoločnosti a dotknutému akcionárovi nebude poskytnutá možnosť určiť a preukázať daňovým orgánom ekonomický základ jeho angažovania sa v tretej krajine.

23 Preto sa vnútroštátny súd pýta, či sa dôvody, ktoré by mohli odôvodniť obmedzenie slobody usadiť sa, stanovené v rozsudku z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), uplatňujú vo vzťahoch s tretími krajinami a prípadne akým požiadavkám kvalitatívnej a kvantitatívnej povahy musí v tomto kontexte zodpovedať účasť v spoločnosti so sídlom v tretej krajine na to, aby sa nepovažovala za „vyslovene umelú“.

24 Za týchto podmienok Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 57 ods. 1 ES (teraz článok 64 ods. 1 ZFEÚ) vykladať v tom zmysle, že na obmedzenie pohybu kapitálu do alebo z tretích krajín niektorým členským štátom, ktoré sa týkalo priamych investícií a platilo k 31. decembru 1993, sa nevzťahuje článok 56 ES (teraz článok 63 ZFEÚ) ani vtedy, keď vnútroštátne ustanovenie platné k rozhodujúcemu dňu a obmedzujúce pohyb kapitálu do alebo z tretích krajín platilo v podstate len pre priame investície, ale po rozhodujúcom dni sa rozšírilo v tom zmysle, že zahŕňa aj portfóliové podiely v zahraničných spoločnostiach pod prahovou hodnotou 10 %?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Má sa článok 57 ods. 1 ES vykladať v tom zmysle, že za uplatnenie vnútroštátneho právneho ustanovenia na obmedzenie pohybu kapitálu do alebo z tretích krajín v súvislosti s priamymi investíciami, platného k rozhodujúcemu dňu, 31.

decembri 1993, sa má považovať uplatnenie neskoršieho právneho ustanovenia, ktoré vo svojej podstate zodpovedá obmedzeniu existujúcemu k rozhodujúcemu dňu, pričom ale obmedzenie platné k rozhodujúcemu dňu bolo po rozhodujúcom dni krátkodobo podstatne zmenené zákonom, ktorý síce právne nadobudol účinnosť, prakticky sa ale nikdy neuplatnil, pretože ešte pred dňom jeho prvého uplatnenia na konkrétny prípad bol nahradený v súasnosti uplatniteľným právnym ustanovením?

3. V prípade zápornej odpovede na niektorú z prvých dvoch otázok: Bráni článok 56 ES právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa do základu dane platí a dane so sídlom v danom členskom štáte, ktorý má najmenej 1 % podiel v spoločnosti so sídlom v inom štáte (v tomto prípade vo Švajčiarsku), pripočítavajú pomerne, vo výške relevantného podielu na základnom imaní, kladné príjmy dosiahnuté touto spoločnosťou, ktoré majú vlastnosti kapitálového vkladu, ak tieto príjmy podliehajú nižšej sadzbe dane ako v prvom z uvedených členských štátov?

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

25 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa klauzula *standstill* uvedená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ má vykladať v tom zmysle, že článok 63 ods. 1 ZFEÚ sa nedotýka uplatňovania obmedzenia pohybov kapitálu do alebo z tretích krajín týkajúcich sa priamych investícií, ktoré v podstate v zmysle právnej úpravy členského štátu platilo k dátumu 31. decembra 1993, hoci rozsah tohto obmedzenia bol po tomto dátume rozšírený na úasti netýkajúce sa priamych investícií.

26 Článok 63 ods. 1 ZFEÚ všeobecne zakazuje obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami. Pohyb kapitálu v zmysle tohto ustanovenia tvoria predovšetkým priame investície vo forme úasti v podniku prostredníctvom vlastníctva akcií, ktoré dávajú možnosť efektívne sa zúčastňovať na jeho riadení a kontrole (tzv. „priame“ investície), ako aj nadobúdanie cenných papierov na kapitálovom trhu s jediným úmyslom uskutočniť finančné investície bez úmyslu ovplyvniť riadenie a kontrolu podniku (tzv. „portfóliové“ investície) [pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. septembra 2006, Komisia/Holandsko, C-282/04 a C-283/04, EU:C:2006:608, body 18 a 19, ako aj stanovisko 2/15 (Dohoda o voľnom obchode so Singapurom) zo 16. mája 2017, EU:C:2017:376, body 80 a 227].

27 Podľa článku 64 ods. 1 ZFEÚ však členský štát môže vo vzťahoch s tretími krajinami uplatniť obmedzenia pohybu kapitálu, ktoré patria do vecnej pôsobnosti tohto ustanovenia, aj keď sú v rozpore so zásadou voľného pohybu kapitálu zakotvenou v článku 63 ods. 1 ZFEÚ, pod podmienkou, že tieto obmedzenia platili už pred 31. decembrom 1993 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 187; z 24. mája 2007, *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, bod 39, a z 24. novembra 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, bod 86).

28 Keďže klauzula *standstill* uvedená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ uvádza, že „ustanoven[ím] článku 63 ZFEÚ [nie je dotknuté] uplatňovanie obmedzení vo vzťahu k tretím krajinám, ktoré platia vo vnútroštátnom práve alebo v práve Únie k 31. decembru 1993 [pri pohybe] kapitálu do tretích krajín alebo z tretích krajín, týkajúcich sa priamych investícií...“, zo samotného jeho znenia vyplýva, že obmedzenia pohybu kapitálu do alebo z tretích krajín, týkajúcich sa priamych investícií, patria do vecnej pôsobnosti tejto klauzuly. Naopak portfóliové investície nefigurujú medzi pohybmi kapitálu, na ktoré sa klauzula vzťahuje.

29 V tejto súvislosti z návrhu na začatie prejudiciálneho konania na jednej strane vyplýva, že

spoločnosť X počas daného roku sporného vo veci samej vlastnila 30 % podiel v spoločnosti Y, ktorý vnútroštátny súd označuje ako priamu investíciu, a na druhej strane, že pôsobnosť vnútroštátnej právnej úpravy dotknutej vo veci samej bola po 31. decembri 1993 rozšírená tak, že sa týka nielen podielov vyšších ako 10 % na základnom imaní spoločnosti usadenej v tretej krajine, ale aj podielov nižších ako 10 % na základnom imaní takých spoločností, ktoré uvedený súd kvalifikuje ako portfóliové investície.

30 Na to, aby sa uplatňovala klauzula *standstill* uvedená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, nie je potrebné, aby sa vnútroštátna právna úprava obmedzujúca pohyb kapitálu do alebo z tretích krajín týkala výlučne pohybov kapitálu upravených týmto ustanovením.

31 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že skutočne, že vnútroštátna právna úprava sa uplatňuje nielen na pohyb kapitálu uvedený v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, ale tiež na iné situácie, nie je takej povahy, aby bránila uplatniteľnosti klauzuly *standstill* za okolností, na ktoré sa táto klauzula vzťahuje. Vecná pôsobnosť tejto klauzuly totiž nezávisí od špecifického predmetu vnútroštátneho obmedzenia, ale od účinku tohto obmedzenia na pohyb kapitálu uvedený v článku 64 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2017, X, C-317/15, EU:C:2017:119, body 21 a 22).

32 Článkom 63 ods. 1 ZFEÚ teda nie je dotknuté uplatňovanie obmedzenia platného k 31. decembru 1993 podľa vnútroštátneho práva a týkajúceho sa pohybu kapitálu uvedeného v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, ako sú najmä priame investície do alebo z tretích krajín, napriek prípadným neskorším rozšíreniam pôsobnosti právnej úpravy, ktorá bola základom uvedeného obmedzenia, po tomto dátume na iné typy pohybu kapitálu, ako sú portfóliové investície.

33 Za týchto podmienok, ako to v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 58 a 59 svojich návrhov, zmena zavedená prostredníctvom UntStFG 2001 stanovujúca zníženie prahu podielu na základnom imaní dotknutých spoločností z 10 % na 1 %, hoci mohla viesť k zahrnutiu iných investícií než priamych investícií do pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy spornej vo veci samej, nemohla mať vplyv na možnosť dotknutého nemeckého štátu naďalej uplatňovať na tretie krajiny obmedzenia platné k 31. decembru 1993 v zmysle vnútroštátneho práva, a to za predpokladu, že tieto obmedzenia sa týkajú kapitálových pohybov uvedených v článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

34 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na prvú otázku odpovedať, že klauzula *standstill* uvedená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že článkom 63 ods. 1 ZFEÚ nie je dotknuté uplatňovanie obmedzenia pohybov kapitálu do alebo z tretích krajín, týkajúcich sa priamych investícií, ktoré vo svojej podstate v zmysle právnej úpravy nemeckého štátu platilo k dátumu 31. decembra 1993, hoci rozsah tohto obmedzenia bol po tomto dátume rozšírený na účasti netýkajúce sa priamych investícií.

O druhej otázke

35 Svojou druhou otázkou, ktorá bola položená pre prípad kladnej odpovede na prvú otázku, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa klauzula *standstill*, stanovená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, má vykladať v tom zmysle, že zákaz uvedený v článku 63 ods. 1 ZFEÚ sa uplatní na obmedzenia pohybov kapitálu do tretích krajín alebo z tretích krajín týkajúcich sa priamych investícií, ak vnútroštátna danová právna úprava, ktorá je základom tohto obmedzenia, sa po 31. decembri 1993 podstatne zmení v dôsledku prijatia zákona, ktorý nadobudol účinnosť, ale ktorý bol predtým, ako sa v praxi uplatnil, nahradený v podstate rovnakou právnou úpravou ako právna úprava uplatniteľná k 31. decembru 1993.

36 Ako v podstate vyplýva z bodu 27 tohto rozsudku, klauzula *standstill* uvedená v článku 64

ods. 1 ZFEÚ umožŕuje odchýlkou od zásady voŕného pohybu kapitálu zakotvanej v Zmluve o FEÚ uplatnenie obmedzení na urŕité kategórie kapitálových pohybŕ, pokiaľ tieto obmedzenia predstavujú „obmedzenia platné k 31. decembru 1993“.

37 Pokiaľ ide o pojem „obmedzenia platné k 31. decembru 1993“, ktorý sa uvádza v ŕlánku 64 ods. 1 ZFEÚ, treba pripomenúť, ŕe akékoľvek vnútroštátne ustanovenie prijaté neskôr po tomto dátume nie je z dôvodu tejto skutočnosti automaticky vylúčené z režimu výnimky uvádzaného v tomto ustanovení. Súdny dvor totiž pripustil, ŕe za takéto „platné“ obmedzenia možno považovať obmedzenia stanovené ustanoveniami prijatými po uvedenom dátume, ktoré sú v podstate zhodné so skoršou právnou úpravou alebo ktoré sa obmedzujú na zmiernenie alebo odstránenie prekážky výkonu práv a slobôd voŕného pohybu obsiahnutej v tejto skoršej právnej úprave (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, body 189 až 192; *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, bod 41, ako aj z 18. decembra 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, bod 49).

38 Hoci klauzula *standstill* uvedená v ŕlánku 64 ods. 1 ZFEÚ oprávňuje ŕlenské štáty pokračovať v uplatňovaní obmedzení patriacich do vecnej pôsobnosti tejto klauzuly bez časového obmedzenia za predpokladu, ŕe tieto obmedzenia zostanú nezmenené, pokiaľ ide o ich podstatu, treba poznamenať, ŕe podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pojem „obmedzenia platné k 31. decembru 1993“ predpokladá, ŕe právny rámec, do ktorého dotknuté obmedzenie patrí, bol súčasťou právneho poriadku dotknutého ŕlenského štátu nepretržite od tohto dátumu (rozsudky z 18. decembra 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, bod 48; z 5. mája 2011, *Prunus a Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, bod 34, ako aj z 24. novembra 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, bod 81).

39 Súdny dvor tak rozhodol, ŕe režim výnimky zavedený klauzulou *standstill* uvádzanou v ŕlánku 64 ods. 1 ZFEÚ sa nemôŕe uplatňovať na ustanovenia prijaté ŕlenským štátom, ktoré napriek tomu, ŕe sú v podstate totožné s právnou úpravou existujúcou k 31. decembru 1993, opätovne zaviedli prekážku voŕného pohybu kapitálu, ktorá po zrušení skoršej právnej úpravy alebo v dôsledku prijatia ustanovení meniacich logiku, z ktorej vychádzala táto právna úprava, už neexistovala (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 192; z 18. decembra 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, bod 49, ako aj z 24. novembra 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, body 87 a 88).

40 Treba preto konštatovať, ŕe ak dotknutý ŕlenský štát pristúpi k takému zrušeniu alebo k takej zmene, zrieka sa možnosti, ktorou disponoval podľa ŕlánku 64 ods. 1 ZFEÚ, pokračovať v uplatňovaní urŕitých obmedzení pohybu kapitálu, ktoré platili k 31. decembru 1993 vo vzťahoch s tretími štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. novembra 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, body 86 až 88).

41 Uplatnenie ŕlánku 64 ods. 1 ZFEÚ tak predpokladá nielen zachovanie základného vecného obsahu predmetného obmedzenia, ale tiež časovú kontinuitu uvedeného obmedzenia. Ak by sa totiž nevyžadovalo, aby obmedzenia povolené podľa klauzuly *standstill* uvedenej v tomto ustanovení boli súčasťou právneho poriadku dotknutého ŕlenského štátu nepretržite od 31. decembra 1993, ŕlenský štát by mohol kedykoľvek opätovne zaviesť obmedzenia pohybu kapitálu do tretích krajín alebo z nich, ktoré vo vnútroštátnom právnom poriadku platili k tomuto dátumu, ale ktoré neboli zachované (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. decembra 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, bod 48; z 5. mája 2011, *Prunus a Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, bod 34, ako aj z 24. novembra 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, bod 81).

42 Okrem toho ako výnimku zo základnej zásady voŕného pohybu kapitálu treba klauzulu *standstill* uvedenú v ŕlánku 64 ods. 1 ZFEÚ vykladať reštriktívne. Tiež podmienky, ktoré

vnútroštátne právne predpisy musia spĺňať na to, aby sa mohli považovať za „platné“ k dátumu 31. decembra 1993 bez ohľadu na zmenu vnútroštátneho právneho rámca po tomto dátume, sa musia taktiež vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2018, EV, C-685/16, EU:C:2018:743, body 80 a 81).

43 V prejednávanej veci je nesporné, že právna úprava sporná vo veci samej, ktorá existovala k 31. decembru 1993, bola predmetom zmien po tomto dátume. Ako je však vysvetlené najmä v bodoch 17 a 20 tohto rozsudku, vnútroštátny súd poznamenáva, že zmeny vykonané v právnom rámci existujúcom k uvedenému dátumu prostredníctvom StSenkG 2000 boli zrušené v určitom čase po ich prijatí na základe následného nadobudnutia účinnosti UntStFG 2001.

44 Je potrebné konštatovať, že hoci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania nevyplýva, že StSenkG 2000 zrušil ustanovenia, ktoré sú základom obmedzenia platného k 31. decembru 1993, na ktoré poukazuje vnútroštátny súd, tento vnútroštátny súd však zdá sa zastáva názor, že zmeny, ktoré do skoršej právnej úpravy priniesol tento zákon, prinajmenšom zmenili logiku, z ktorej vychádzala táto právna úprava. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že prostredníctvom prijatia StSenkG 2000 nemecký zákonodarcu podstatne reformoval systém zdačovania spoločností a ich akcionárov, vrátane predpisov o sprostredkovaných spoločnostiach usadených v tretej krajine, zostavených v závislosti od tohto všeobecného systému, ktorý bol podľa neho „hlboko prepracovaný“.

45 Za predpokladu a s výhradou overenia vnútroštátnym súdom, že zmeny vnútroštátnej právnej úpravy vykonané prostredníctvom StSenkG 2000 skutočne zmenili logiku, na ktorej bola založená predchádzajúca právna úprava, alebo dokonca zrušili túto právnu úpravu, je potrebné preskúmať, aký je vplyv okolností zdôraznenej vnútroštátnym súdom, podľa ktorého tieto zmeny, hoci nadobudli účinnosť 1. januára 2001, mohli viesť k zahrnutiu „sprostredkovaných príjmov, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ do daňového základu daňovníka až od roku 2002, teda po zrušení týchto zmien, ku ktorému došlo v čase neskoršieho nadobudnutia účinnosti UntStFG 2001 25. decembra 2001, na uplatniteľnosť klauzuly *standstill*.

46 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bodoch 39 a 40 tohto rozsudku, obmedzenie pohybu kapitálu existujúce podľa vnútroštátneho práva od dátumu 31. decembra 1993 nemožno považovať za súčasť právneho poriadku dotknutého členského štátu nepretržite od tohto dátumu, najmä vtedy, keď sa zruší právna úprava, ktorá je základom tohto obmedzenia alebo keď sa zmení logika, z ktorej vychádza táto právna úprava. K takému zrušeniu alebo zmene v zásade dochádza vtedy, keď v súlade s vnútroštátnymi ústavnými postupmi stanovenými na tento účel nadobúdajú účinnosť ustanovenia, ktorými sa zruší alebo zmení existujúca právna úprava.

47 Bez ohľadu na formálne nadobudnutie účinnosti ustanovení o zrušení alebo zmene právnej úpravy, ktorá je základom obmedzenia existujúceho k 31. decembru 1993, sa však toto obmedzenie musí považovať za nepretržite zachované, ak je uplatniteľnosť ustanovení o zrušení alebo zmene odložená podľa vnútroštátneho práva a ak samotné tieto ustanovenia o zrušení alebo zmene sú zrušené predtým, ako sa stali uplatniteľnými. Pri tejto hypotéze totiž treba konštatovať, že také obmedzenie bolo naďalej súčasťou právneho poriadku dotknutého členského štátu nepretržite.

48 Za týchto okolností, ak – čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu – prijatie StSenkG 2000 bolo sprevádzané ustanoveniami stanovujúcimi odklad uplatňovania tohto zákona, takže zmeny daňového režimu sprostredkovaných spoločností usadených v tretej krajine zavedené uvedeným zákonom neboli uplatniteľné na cezhraničný pohyb kapitálu uvádzané v článku 64 ods. 1 ZFEÚ v období od 1. januára do 25. decembra 2001, teda dátumu nadobudnutia účinnosti UntStFG 2001, bude potrebné usudzovať, že obmedzenie, ktoré uvádza tento súd, bolo

zachované nepretržite od 31. decembra 1993 v zmysle klauzuly *standstill* uvedenej týmto ustanovením.

49 Naopak, ak by vnútroštátny súd musel konštatovať, že ustanovenia StSenkG 2000 sa stali uplatniteľnými od ich nadobudnutia účinnosti, bude potrebné usudzovať, že prijatie tohto zákona prerušilo nepretržitú existenciu obmedzenia sporného vo veci samej a toto prerušenie musí viesť k neuplatneniu článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

50 Bolo by to tak, ak by daňové pravidlá vyplývajúce zo StSenkG 2000, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2001, znamenali, že sprostredkované príjmy vzniknuté v roku 2001 sa mali zahrnúť do daňového základu dotknutého daňového rezidenta bez ohľadu na skutočnosť, že z dôvodu zrušenia tohto zákona 25. decembra 2001 daňové orgány nakoniec neuplatňovali tieto predpisy na to, aby v roku 2002 vybrali dane súvisiace s týmito príjmami.

51 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné odpovedať na druhú otázku tak, že klauzula *standstill*, stanovená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že zákaz uvedený v článku 63 ods. 1 ZFEÚ sa uplatní na obmedzenie pohybu kapitálu do alebo z tretích krajín, týkajúce sa priamych investícií, ak sa vnútroštátna daňová právna úprava, ktorá je základom tohto obmedzenia, po 31. decembri 1993 podstatne zmení v dôsledku prijatia zákona, ktorý nadobudol účinnosť, ale ktorý bol predtým, ako sa v praxi uplatňoval, nahradený v podstate rovnakou právnou úpravou ako právna úprava uplatniteľná k 31. decembru 1993, pokiaľ uplatniteľnosť tohto zákona nebola odložená podľa vnútroštátneho práva, takže aj napriek jeho nadobudnutiu účinnosti nebol uplatniteľný na cezhraničný pohyb kapitálu v zmysle článku 64 ods. 1 ZFEÚ, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.

O tretej otázke

52 V prípade ak by vnútroštátny súd vzhľadom na odpoveď podanú na druhú otázku musel konštatovať, že vnútroštátna právna úprava sporná vo veci samej nepatrí pod klauzulu *standstill* uvedenú v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, treba v súlade s návrhom vnútroštátneho súdu preskúmať jeho tretiu otázku.

53 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 63 ods. 1 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sú príjmy dosiahnuté spoločnosťou usadenou v tretej krajine nepochádzajúce z vlastnej činnosti tejto spoločnosti, ako sú príjmy kvalifikované ako „sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ v zmysle tejto právnej úpravy, zahrnuté v pomere k vlastnenému podielu na základnom imaní, do daňového základu daňovníka rezidenta v tomto členskom štáte, ak tento daňovník vlastní najmenej 1 % podiel v uvedenej spoločnosti a ak tieto príjmy v tejto tretej krajine podliehajú nižšej úrovni zdanenia, ako je úroveň existujúca v dotknutom členskom štáte.

54 S cieľom odpovedať na túto otázku treba analyzovať po prvé existenciu obmedzenia voľného pohybu kapitálu v zmysle článku 63 ZFEÚ a prípadne po druhé prípustnú povahu takého obmedzenia.

O existencii obmedzenia voľného pohybu kapitálu

55 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora opatrenia zakázané ako obmedzenia pohybu kapitálu zahŕňajú opatrenia, ktoré sú spôsobilé odradiť nerezidentov od investovania v určitom členskom štáte alebo odradiť rezidentov uvedeného členského štátu od investovania v iných štátoch (pozri najmä rozsudky z 18. decembra 2007, A, C-101/05, EU:C:2007:804, bod 40; z 10. februára 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 50, ako aj z 8. novembra 2012, Komisia/Fínsko, C-342/10, EU:C:2012:688,

bod 28).

56 Pri uplatnení právnej úpravy spornej vo veci samej sa daovníkovi, ktorý je daovým rezidentom v Nemecku a ktorý vlastní aspoň 1 % podiel v spoločnosti so sídlom v tretej krajine s „nízkou“ úrovňou zdanenia, započíta v pomere k jeho podielu príjem nazývaný „pasívny“, a to „sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ v zmysle tejto právnej úpravy, dosiahnuté touto spoločnosťou nezávisle od akéhokoľvek rozdelenia zisku. Naopak daovník, ktorý má rovnaký podiel v spoločnosti so sídlom v Nemecku, nepodlieha uvedenej právnej úprave, keďže tá sa má podľa definície uplatňovať len v cezhraničných situáciách.

57 Takýto rozdiel v daovom zaobchádzaní môže vytvárať nepriaznivé dôsledky pre daovníka rezidenta, ktorý má podiel v spoločnosti usadenej v tretej krajine dosahujúcej takéto „pasívne“ príjmy, keďže zisky tejto spoločnosti sú zahrnuté do daového základu daovníka v pomere k jeho úasti v tejto spoločnosti. V skutočnosti v porovnaní s daovníkom, ktorý vlastní porovnateľný podiel v spoločnosti usadenej v členskom štáte, ktorého je rezidentom, v danom prípade Nemecko, tento rozdiel v zaobchádzaní vytvára daový nevýhodu pre daovníka, ktorý investuje kapitál v tretej krajine, keďže právna úprava sporná vo veci samej pripisuje zisky odlišnej právnickej osoby tomuto daovníkovi a podriaťuje ich zdaneniu u neho (pozri analogicky rozsudok z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, bod 45).

58 Za týchto podmienok treba konštatovať, že právna úprava sporná vo veci samej môže odrádzať investorov s neobmedzenou daovou povinnosťou v Nemecku od vykonania investícií do spoločností usadených v určitých tretích krajinách, a preto predstavuje obmedzenie voľného pohybu kapitálu, ktoré je v zásade zakázané článkom 63 ods. 1 ZFEÚ.

O prípustnosti obmedzenia

59 Vzhľadom na reštriktívnu povahu právnej úpravy spornej vo veci samej treba preskúmať, ako to pripomína nemecká vláda, či obmedzenie voľného pohybu kapitálu vytvorené touto právnou úpravou môže byť odôvodnené podľa článku 65 ods. 1 písm. a) ZFEÚ, podľa znenia ktorého „článkom 63 [ZFEÚ nie sú] dotknuté práva členských štátov... uplatňovať príslušné ustanovenia ich daových zákonov, ktoré rozlišujú daových poplatníkov podľa miesta bydliska alebo podľa miesta, kde investovali kapitál“.

60 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že keďže článok 65 ods. 1 písm. a) ZFEÚ predstavuje výnimku zo základnej zásady voľného pohybu kapitálu, má sa vykladať reštriktívne. Preto toto ustanovenie nemožno vykladať v tom zmysle, že akákoľvek daová právna úprava rozlišujúca medzi daovníkmi v závislosti od miesta, kde majú bydlisko, alebo od členského štátu, v ktorom investujú svoj kapitál, je automaticky zlučiteľná so Zmluvou (rozsudky z 11. septembra 2008, Eckelkamp a i., C-11/07, EU:C:2008:489, bod 57; z 10. februára 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 56, ako aj z 10. apríla 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, bod 55).

61 Rozdiely v zaobchádzaní povolené článkom 65 ods. 1 písm. a) ZFEÚ nesmú byť podľa odseku 3 toho istého článku prostriedkom pre svojvoľnú diskrimináciu alebo skryté obmedzovanie. Súdny dvor rozhodol, že takéto rozdiely v zaobchádzaní môžu byť povolené, iba ak sa týkajú situácií, ktoré nie sú objektívne porovnateľné, alebo v opačnom prípade, ak sú odôvodnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2000, Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, bod 43; zo 7. septembra 2004, Manninen, C-319/02, EU:C:2004:484, bod 29, a zo 17. septembra 2009, Glaxo Wellcome, C-182/08, EU:C:2009:559, bod 68).

62 Treba teda po prvé overiť, či sa predmetný rozdiel v zaobchádzaní týka objektívne porovnateľných situácií, a po druhé prípadne preskúmať, či predmetné obmedzenie voľného pohybu kapitálu možno odôvodniť naliehavým dôvodom všeobecného záujmu.

– *O porovnateľnosti situácií*

63 Nemecká vláda spochybňuje existenciu obmedzenia voľného pohybu kapitálu, keď uvádza, že situácia daňovníkov vlastniacich podiel v spoločnosti usadenej v tretej krajine podliehajúcej nízkemu zdaneniu, ktorej sa týka právna úprava sporná vo veci samej, nie je porovnateľná so situáciou daňovníkov vlastniacich taký podiel v spoločnosti so sídlom v Nemecku. Podľa tejto vlády tieto situácie nie sú porovnateľné najmä z dôvodu, že táto právna úprava sa týka podielov v spoločnostiach, ktoré nepatria do nemeckej daňovej právomoci a ktoré v tretích krajinách podliehajú iba nízkej úrovni zdanenia.

64 Podľa ustálenej judikatúry sa porovnateľnosť cezhraničnej situácie s vnútroštátnou situáciou v členskom štáte musí skúmať s prihliadnutím na cieľ, ktorý sledujú predmetné vnútroštátne ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2007, Oy AA, C-231/05, EU:C:2007:439, bod 38; z 1. apríla 2014, Felixstowe Dock and Railway Company a i., C-80/12, EU:C:2014:200, bod 25, ako aj z 12. júna 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 32).

65 V tejto súvislosti podľa vysvetlení vnútroštátneho súdu cieľom právnej úpravy, o ktorú ide vo veci samej, je „zabrániť alebo neutralizovať prevod (pasívnych) príjmov osôb s neobmedzenou daňovou povinnosťou do krajín s nízkou úrovňou zdaťovania“. Podľa nemeckej vlády má táto právna úprava tiež za cieľ zabrániť daňovým únikom prostredníctvom umelého prevodu príjmu do tretích krajín s nízkou úrovňou zdanenia.

66 Je pravda, že cieľ boja proti prevodu príjmov do tretích krajín s nízkou mierou zdanenia členský štát nesleduje v kontexte investícií vykonaných v rámci tohto štátu.

67 Ako však poznamenal generálny advokát v bode 71 svojich návrhov, právna úprava sporná vo veci samej má za cieľ čo najviac prispôbiť situáciu spoločností rezidentov, ktoré investovali kapitál do spoločnosti so sídlom v tretej krajine s „nízkou“ úrovňou zdanenia, situácii spoločností rezidentov, ktoré investovali svoj kapitál do inej spoločnosti rezidenta v Nemecku, najmä s cieľom neutralizovať prípadné daňové výhody, ktoré by mohli prvé spomenuté spoločnosti získať z investovania ich kapitálu v tretích krajinách. Od momentu, keď členský štát jednostranne podriadi spoločnosť rezidenta dani z príjmov dosiahnutých spoločnosťou usadenou v tretej krajine, v ktorej uvedená spoločnosť rezident vlastní podiel, situácia tejto spoločnosti rezidenta sa približuje situácii spoločnosti rezidenta, ktorá vlastní podiel v inej rezidentskej spoločnosti (pozri analogicky rozsudky z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, bod 45, ako aj zo 14. decembra 2006, Denavit Internationaal a Denavit France, C-170/05, EU:C:2006:783, body 35 a 36).

68 Za týchto okolností a bez toho, aby bolo dotknuté posúdenie prípadnej odôvodnenosti právnej úpravy spornej vo veci samej na základe naliehavého dôvodu všeobecného záujmu, by pripustenie, že situácie nie sú porovnateľné iba z toho dôvodu, že predmetný investor vlastní podiely v spoločnosti so sídlom v tretej krajine, hoci článok 63 ods. 1 ZFEÚ zakazuje práve obmedzenia cezhraničného pohybu kapitálu, zbavilo toto ustanovenie jeho obsahu (pozri analogicky rozsudok z 12. júna 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 35).

69 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že rozdielne zaobchádzanie, o ktoré ide vo veci samej, sa týka objektívne porovnateľných situácií.

– *O existencii naliehavého dôvodu všeobecného záujmu*

70 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora obmedzenie voľného pohybu kapitálu možno pripustiť, iba keď je odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu a za tohto predpokladu, iba ak je vhodné na zaručenie dosiahnutia predmetného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie tohto cieľa (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. októbra 2007, ELISA, C-451/05, EU:C:2011:594, body 79 a 82; z 23. januára 2014, DMC, C-164/11, EU:C:2011:20, bod 44, ako aj z 21. júna 2018, Fidelity Funds a i., C-480/16, EU:C:2018:480, bod 64).

71 Nemecká, francúzska a švédka vláda vo svojich písomných pripomienkach zastávajú názor, že právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, môže byť odôvodnená naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu založenými na zabezpečení vyváženého rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi a tretími krajinami, predchádzaní daňovým podvodom, ako aj potrebe zaručiť účinnosť daňových kontrol.

72 V tejto súvislosti treba na úvod pripomenúť, že nevyhnutnosť zabezpečiť vyvážené rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi a tretími krajinami predstavuje dôvod, ktorý môže odôvodňovať obmedzenie voľného pohybu kapitálu, najmä ak predmetné vnútroštátne opatrenia smerujú k predchádzaniu konania, ktoré by mohlo ohroziť právo členského štátu vykonávať svoju daňovú právomoc vo vzťahu k činnostiam uskutočňovaným na jeho území (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. februára 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 121; z 10. mája 2012, Santander Asset Management SGIIC a i., C-338/11 až C-347/11, EU:C:2012:286, bod 47, ako aj z 10. apríla 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, bod 98).

73 V rovnakom zmysle Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátne opatrenie obmedzujúce voľný pohyb kapitálu môže byť odôvodnené potrebou zabrániť daňovým podvodom a únikom, ak sa osobitne týka vyslovene umelých konštrukcií zbavených hospodárskej reality, vytvorených s jediným účelom vyhnúť sa zvyčajne splatnej dani zo ziskov dosiahnutých činnosťami vykonávanými na vnútroštátnom území dotknutého členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, body 51 a 55; z 13. marca 2007, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, EU:C:2007:161, body 72 a 74, ako aj z 3. októbra 2013, Itelcar, C-282/12, EU:C:2013:629, bod 34).

74 Navyše z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že potreba zabezpečiť účinnosť daňových kontrol predstavuje naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý môže odôvodniť obmedzenie voľného pohybu kapitálu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. októbra 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 46, a z 22. novembra 2018, Huijbrechts, C-679/17, EU:C:2018:940, bod 36). V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom daňových kontrol je podľa judikatúry Súdneho dvora boj proti daňovým podvodom a únikom (pozri v tomto zmysle

rozsudok z 5. júla 2012, SIAT, C?318/10, EU:C:2012:415, bod 44).

75 Za týchto podmienok sú naliehavé dôvody všeobecného záujmu predložené dotknutými osobami za okolností sporu vo veci samej úzko spojené (pozri analogicky rozsudok z 13. decembra 2005, Marks & Spencer, C?446/03, EU:C:2005:763, bod 51; z 21. januára 2010, SGI, C?311/08, EU:C:2010:26, bod 69, ako aj z 5. júla 2012, SIAT, C?318/10, EU:C:2012:415, bod 48). Ke?že cie? vnútroštátnej právnej úpravy spornej vo veci samej, ako je pripomenutý v bode 65 tohto rozsudku, v podstate zodpovedá týmto naliehavým dôvodom všeobecného záujmu a konkrétne predchádzaniu da?ovým podvodom a únikom, treba preskúma?, ?i táto právna úprava môže zaru?i? dosiahnutie sledovaného cie?a a ?i nejde nad rámec toho, ?o je potrebné na dosiahnutie tohto cie?a.

76 Pokia? ide o otázku, ?i je uvedená právna úprava vhodná na dosiahnutie cie?a, ktorý sleduje, treba uvies?, že táto právna úprava stanovuje, najmä v § 7 ods. 6 a § 8 ods. 3 AStG 2006, že zisky spoločnosti usadenej v tretej krajine, ktorá dosahuje „sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“, ktoré nie sú zdaniteľné v Nemecku a podliehajú nízkemu zdaneniu v zmysle tejto právnej úpravy v dotknutej tretej krajine, sú bez oh?adu na rozdelenie tohto zisku zahrnuté do da?ového základu osoby s neobmedzenou da?ovou povinnosťou v Nemecku, pomerne pod?a percentuálneho podielu jej ú?asti v tejto spoločnosti, a zdanené u nej ako vyplatené dividendy.

77 V tejto súvislosti nie je vylú?ené, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 94 svojich návrhov, že za okolností, akými sú okolnosti vo veci samej, postúpenie poh?ádávok spoločnosti zo strany spoločnosti Z so sídlom v Nemecku, v prospech spoločnos? Y, ktorá nepodlieha nemeckej da?ovej právomoci, mohlo ma? za následok, že príjmy z ?inností športových klubov dosiahnuté na nemeckom území, na ktoré sa vz?ahujú tieto poh?ádavky, boli aspo? ?iasto?ne vy?até z nemeckej da?ovej právomoci, pri?om však táto otázka uplatnite?ného hmotného da?ového práva patrí do posúdenia vnútroštátneho súdu. Okrem toho, hoci Súdny dvor nemá k dispozícii dostatok skutkových informácií na to, aby v tejto veci konštatoval, že transakcie dotknuté vo veci samej majú umelý charakter, takisto nemožno vylú?i?, ke?že jedinou ?innosťou spoločnosti Y je držba poh?ádávok odkúpených od spoločnosti usadenej v Nemecku s využitím externého financovania, vrátane pôži?ky poskytnutej spoločnosťou X, že podiel spoločnosti X v spoločnosti Y nemá žiadne platné obchodné opodstatnenie, ale môže ma? za svoj hlavný cie? alebo jeden z hlavných cie?ov vyhnúť sa obvykle splatnej dani zo zisku dosiahnutého ?innosťou vykonanou na území Nemecka, využívajúc na tento ú?el spoločnos? Y ako sprostredkovate?skú spoločnos?.

78 Ke?že právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, tým, že stanovuje zahrnutie príjmov spoločnosti usadenej v tretej krajine s „nízkou“ úrovňou zdanenia do da?ového základu spoločnosti s neobmedzenou da?ovou povinnosťou v Nemecku, je za okolností, aké sú vo veci samej, spôsobilá neutralizovať ú?inky prípadného umelého prevodu príjmov do tretích krajín, takáto právna úprava je v zásade vhodná na dosiahnutie cie?a, ktorý sleduje.

79 Ešte treba preskúma?, ?i táto právna úprava nejde nad rámec toho, ?o je nevyhnutné na dosiahnutie jej cie?a.

80 Pod?a ustálenej judikatúry Súdneho dvora samotná okolnos?, že spoločnos? rezident vlastní podiel v inej spoločnosti so sídlom v tretej krajine, nemôže ako taká zakladať všeobecnú domnienku da?ového podvodu a úniku a tak odôvodňovať da?ové opatrenie poškodzujúce vo?ný pohyb kapitálu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júla 1998, ICI, C?264/96, EU:C:1998:370, bod 26; z 21. novembra 2002, X a Y, C?436/00, EU:C:2002:704, bod 62, ako aj z 11. októbra 2007, ELISA, C?451/05, EU:C:2007:594, bod 91). Naopak, ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 73 tohto rozsudku, vnútroštátne opatrenie obmedzujúce vo?ný pohyb kapitálu môže byť

odôvodnené, ak sa osobitne zameriava na zabránenie konania spo?ívajúceho vo vytváraní vyslovene umelých konštrukcií.

81 V tejto súvislosti chce vnútroštátny súd vedieť, či výklad pojmu „vyslovene umelá konštrukcia“ uvedený Súdny dvorom v rozsudku z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), možno prebrať na okolnosti sporu vo veci samej. Okrem toho poznamenáva, že vec, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, patrila do kontextu slobody usadiť sa stanovenej v článku 49 ZFEÚ tým, že uvedená vec sa týkala vnútroštátnej právnej úpravy členského štátu o zdanení príjmov spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte v rámci zdanenia da?ovníka usadeného v tomto štáte, najmä ak da?ovník rezident vlastnil viac ako 50 % základného imania tejto spoločnosti.

82 Treba poznamenať, že Súdny dvor v bodoch 67 a 68 rozsudku z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), rozhodol, že založenie spoločnosti v členskom štáte má charakter „vyslovene umelej konštrukcie“, keď sa na základe objektívnych a tretími osobami overiteľných skutočností zistí, že táto spoločnosť predstavuje fiktívne usadenie, keďže na území hostiteľského štátu nevykonávala nijakú skutočnú hospodársku činnosť, predovšetkým so zreteľom na stupeň fyzickej existencie uvedenej spoločnosti z hľadiska priestorov, personálu a vybavenia. Súdny dvor z toho vyvodil, že takéto fiktívne usadenia, najmä tie, ktoré majú vlastnosti dcérskej spoločnosti typu „poštovej schránky“ alebo „krycej clony“, môžu podliehať osobitnému da?ovému režimu s cieľom predchádzať da?ovým podvodom a únikom bez toho, aby odporovali ustanoveniam Zmluvy týkajúcim sa tejto slobody.

83 Vzhľadom na to, pokiaľ ide o otázku výslovne uvedenú vnútroštátnym súdom, teda aké kvalitatívne a kvantitatívne požiadavky musí spĺňať účasť da?ovníka rezidenta v spoločnosti so sídlom v tretej krajine, aby ju nebolo možné považovať za „vyslovene umelú“, treba pripomenúť, že voľný pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami nemá za cieľ upraviť podmienky, za ktorých sa spoločnosti môžu usadiť na vnútornom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. novembra 2012, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, bod 100), ale vykonať liberalizáciu cezhraničných kapitálových pohybov (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. decembra 1995, Sanz de Lera a i., C-163/94, C-165/94 a C-250/94, EU:C:1995:451, bod 19, ako aj z 10. februára 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 46).

84 Preto sa v kontexte voľného pohybu kapitálu pojem „vyslovene umelá konštrukcia“ nemôže nevyhnutne zovšeobecniť na prvky týkajúce sa neexistencie hospodárskej reality založenia spoločnosti uvedené v bodoch 67 a 68 rozsudku z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), keďže umelé vytvorenie podmienok na neoprávnené vyhnutie sa zdaneniu v členskom štáte alebo na neoprávnené využitie da?ovej výhody v tomto členskom štáte, pokiaľ ide o cezhraničné pohyby kapitálu, môže mať rôznu formu. Je pravda, že uvedené skutočnosti môžu predstavovať indicie existencie vyslovene umelej konštrukcie aj na účely uplatnenia pravidiel v oblasti voľného pohybu kapitálu, najmä ak sa ukáže ako potrebné posúdiť komerčné odôvodnenie získania podielu v spoločnosti, ktorá nevykonáva vlastné hospodárske činnosti. Uvedený pojem však tiež môže v kontexte voľného pohybu kapitálu zahŕňať každé zariadenie, ktorého hlavným cieľom alebo jedným z hlavných cieľov je umelý presun ziskov dosiahnutých na základe činností vykonávaných na území členského štátu do tretích krajín s nízkou úrovňou zdanenia.

85 V prejednávanej veci sa ale zdá, že právna úprava sporná vo veci samej nesmeruje len k vytvoreniu prekážok pre konanie predstavujúce vytvorenie takýchto umelých konštrukcií. V skutočnosti z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že ak sa v súlade s § 7 ods. 6 a

§ 8 ods. 3 AStG 2000 zistí, že daovník rezident vlastní najmenej 1 % základného imania určitej spoločnosti so sídlom v tretej krajine s nízkou úrovňou zdanenia v zmysle uvedenej právnej úpravy, ktorá dosahuje „sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ v zmysle tejto právnej úpravy, tieto príjmy sú automaticky zahrnuté do daového základu tohto daovníka bez toho, aby mu bola poskytnutá možnosť predložiť dôkazy preukazujúce, že jeho účasť nie je založená na umelej konštrukcii, akými sú najmä obchodné dôvody jeho úasti v tejto spoločnosti alebo skutočný výkon hospodárskej činnosti vykonávanej touto spoločnosťou.

86 Tento automatický prvok právnej úpravy spornej vo veci samej, v zásade porovnateľný s nevyvrátenou domnienkou daového podvodu alebo úniku, nemožno odôvodniť len na základe kritérií stanovených touto právnou úpravou. Nízka úroveň zdanenia uplatniteľná na príjmy spoločnosti usadenej v tretej krajine alebo „pasívna“ povaha činností, z ktorých tieto príjmy plynú, tak ako sú definované touto právnou úpravou, hoci môžu predstavovať indície správania, ktoré môže viesť k daovému podvodu alebo úniku, nemôžu samy osebe stažiť na konštatovanie, že získanie podielu v tejto spoločnosti daovníkom s bydliskom v členskom štáte nevyhnutne predstavuje v každom prípade umelú konštrukciu.

87 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ ide o vzťahy medzi členskými štátmi, na to, aby bola vnútroštátna právna úprava primeraná cieľu spočívajúcemu v predchádzaní daovým podvodom a únikom, musí v každom prípade, v ktorom nemožno vylúčiť existenciu umelých transakcií, poskytovať daovníkovi možnosť bez toho, aby ho nadmerne administratívne zaťažovala, predložiť dôkazy týkajúce sa prípadných obchodných dôvodov, pre ktoré bola táto transakcia uzavretá (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. marca 2007, *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, C-524/04, EU:C:2007:161, bod 82; z 5. júla 2012, *SIAT*, C-318/10, EU:C:2012:415, bod 50, a z 3. októbra 2013, *Itelcar*, C-282/12, EU:C:2013:629, bod 37).

88 Vzhľadom na judikatúru pripomenutú v predchádzajúcom bode právna úprava sporná vo veci samej v rozsahu, v akom predpokladá existenciu umelých konaní len z toho jediného dôvodu, že sú splnené podmienky stanovené touto právnou úpravou, pričom dotknutému daovníkovi neposkytuje žiadnu možnosť túto domnienku vyvrátiť, ide v zásade nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie jej cieľa.

89 Okrem toho právna úprava sporná vo veci samej sa netýka členských štátov, ale tretích krajín.

90 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že judikatúra, ktorá sa týka obmedzení výkonu slobôd pohybu v rámci Únie, nemôže byť úplne prenesená na pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami, keďže taký pohyb sa odohráva v odlišnom právnom kontexte (pozri najmä rozsudok z 28. októbra 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, bod 40 a citovanú judikatúru).

91 Pokiaľ ide o povinnosť členských štátov umožniť daovníkovi, aby predložil dôkazy o prípadných obchodných dôvodoch jeho podielu v spoločnosti so sídlom v tretej krajine, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že existencia takejto povinnosti sa musí posúdiť v závislosti od dostupných administratívnych a regulačných opatrení, ktoré prípadne umožňujú preskúmanie pravdivosti takýchto dôkazov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. októbra 2007, *ELISA*, C-451/05, EU:C:2007:594, bod 98; z 28. októbra 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, body 45 a 46, a z 10. apríla 2014, *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, bod 85).

92 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že pokiaľ právna úprava členského štátu podmieňuje poskytovanie daovej výhody splnením podmienok, ktorých dodržanie možno overiť len získaním informácií od príslušných orgánov tretej krajiny, členský štát je v zásade oprávnený

odmietnu? poskytova? túto výhodu, pokia? sa najmä z dôvodu neexistencie zmluvnej povinnosti tejto tretej krajiny poskytnú? informácie ukáže ako nemožné od tejto krajiny tieto informácie získa? (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. decembra 2007, A, C-101/05, EU:C:2007:804, bod 63; z 10. februára 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 67, ako aj z 10. apríla 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, bod 84).

93 V prejednávanej veci si konštatovanie, pod?a ktorého podiel spoločnosti so sídlom v Nemecku, sporný vo veci samej, v spoločnosti usídlené v tretej krajine napriek tomu, že sú splnené podmienky uvedené v § 7 ods. 6 a v § 8 ods. 3 AStG 2006, nie je založený na umelej schéme, vyžaduje analýzu informácií týkajúcich sa najmä povahy ?inností tejto spoločnosti usadenej v tretej krajine zo strany nemeckých da?ových orgánov.

94 Ke?že ?lenský štát nie je povinný akceptova? informácie o ?innostiach spoločnosti usadenej v tretej krajine, v ktorej má da?ovník tohto ?lenského štátu podiel, bez toho, aby prípadne mohol preskúma? pravdivos? týchto informácií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. apríla 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, bod 85), vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v danom prípade preskúmal, či existujú zmluvné záväzky medzi Spolkovou republikou Nemecko a Švaj?iarskou konfederáciou, stanovujúce právny rámec spolupráce a mechanizmy výmeny informácií medzi príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, ktoré sú skuto?ne takej povahy, aby nemeckým da?ovým orgánom prípadne umož?ovali overi? pravdivos? informácií týkajúcich sa spoločnosti so sídlom vo Švaj?iarsku poskytnutých na ú?ely preukázania, že podiel uvedeného da?ovníka v tejto spoločnosti nie je založený na umelej konštrukcii.

95 Ak taký právny rámec, najmä zmluvný, medzi dotknutými ?lenským štátom a tre?ou krajinou chýba, treba konštatova?, že ?lánok 63 ods. 1 ZFEÚ nie je prekážkou toho, aby dotknutý ?lenský štát uplatnil právnu úpravu, akou je právna úprava sporná vo veci samej, ktorá stanovuje zahrnutie príjmov spoločnosti usídlené v tretej krajine do da?ového základu da?ovníka rezidenta bez toho, aby tomuto da?ovníkovi bola poskytnutá možnos? preukáza? prípadné obchodné dôvody jeho podielu v tejto spoločnosti. Naopak, ak by sa muselo konštatova?, že taký právny rámec existuje, dotknutému da?ovníkovi by sa malo umožni? preukáza? bez toho, aby ho to nadmerne administratívne zaťažovalo, prípadné obchodné dôvody jeho investície v dotknutej tretej krajine.

96 Vzh?adom na vyššie uvedené úvahy treba na tretiu otázku odpoveda?, že ?lánok 63 ods. 1 ZFEÚ sa má vyklada? v tom zmysle, že nebráni právnej úprave ?lenského štátu, pod?a ktorej sú príjmy dosiahnuté spoločnos?ou usadenou v tretej krajine nepochádzajúce z vlastnej ?innosti tejto spoločnosti, ako sú príjmy kvalifikované ako „sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ v zmysle tejto právnej úpravy, zahrnuté v pomere k vlastnému podielu na základnom imaní, do da?ového základu da?ovníka rezidenta v tomto ?lenskom štáte, ak tento da?ovník vlastní najmenej 1 % podiel v uvedenej spoločnosti a ak tieto príjmy v tejto tretej krajine podliehajú nižšej úrovni zdanenia, ako je úroveň existujúca v dotknutom ?lenskom štáte, pokia? neexistuje právny rámec stanovujúci najmä zmluvné záväzky, ktoré vnútroštátnym da?ovým orgánom uvedeného ?lenského štátu umožnia kontrolova? prípadnú pravdivos? informácií o tejto spoločnosti predložených s cie?om preukáza?, že podiel uvedeného da?ovníka v tejto spoločnosti nie je založený na umelej konštrukcii.

O trovách

97 Vzh?adom na to, že konanie pred Súdnyim dvorom má vo vz?ahu k ú?astníkom konania vo veci samej inciden?ný charakter a bolo za?até v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených

účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Klauzula *standstill* uvedená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že článkom 63 ods. 1 ZFEÚ nie je dotknuté uplatňovanie obmedzenia pohybu kapitálu do alebo z tretích krajín, týkajúcich sa priamych investícií, ktoré vo svojej podstate v zmysle právnej úpravy členského štátu platilo k dátumu 31. decembra 1993, hoci rozsah tohto obmedzenia bol po tomto dátume rozšírený na úasti netýkajúce sa priamych investícií.**
2. **Klauzula *standstill*, stanovená v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že zákaz uvedený v článku 63 ods. 1 ZFEÚ sa uplatní na obmedzenie pohybu kapitálu do alebo z tretích krajín, týkajúce sa priamych investícií, ak vnútroštátna daňová právna úprava, ktorá je základom tohto obmedzenia, sa po 31. decembri 1993 podstatne zmenila v dôsledku prijatia zákona, ktorý nadobudol účinnosť, ale ktorý bol predtým, ako sa v praxi uplatňoval, nahradený v podstate rovnakou právnou úpravou ako právna úprava uplatniteľná k 31. decembru 1993, pokiaľ uplatniteľnosť tohto zákona nebola odložená podľa vnútroštátneho práva, takže aj napriek jeho nadobudnutiu účinnosti nebol uplatniteľný na cezhraničný pohyb kapitálu v zmysle článku 64 ods. 1 ZFEÚ, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.**
3. **Článok 63 ods. 1 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sú príjmy dosiahnuté spoločnosťou usadenou v tretej krajine nepochádzajúce z vlastnej účinnosti tejto spoločnosti, ako sú príjmy kvalifikované ako „sprostredkované príjmy, ktoré majú povahu kapitálového vkladu“ v zmysle tejto právnej úpravy, zahrnuté v pomere k vlastnenému podielu na základnom imaní do daňového základu daňovníka rezidenta v tomto členskom štáte, ak tento daňovník vlastní najmenej 1 % podiel v uvedenej spoločnosti a ak tieto príjmy v tejto tretej krajine podliehajú nižšej úrovni zdanenia, ako je úroveň existujúca v dotknutom členskom štáte, pokiaľ neexistuje právny rámec stanovujúci najmä zmluvné záväzky, ktoré vnútroštátnym daňovým orgánom uvedeného členského štátu umožnia kontrolovať prípadnú pravdivosť informácií o tejto spoločnosti predložených s cieľom preukázať, že podiel uvedeného daňovníka v tejto spoločnosti nie je založený na umelej konštrukcii.**

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.